

De Kallie George a mai apărut la RAO:

*Agencia de adoptie a animalelor magice:
Trifoi și norocul ei*

Agencia de adoptie
a animalelor magice

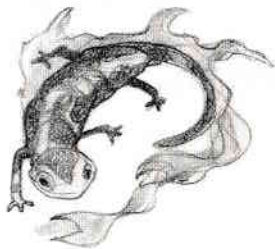
2 OUL FERMECAT

DE Kallie George

ILUSTRAȚII DE
Alexandra Boiger

UNU	Oul	9
DOI	Călătoria domnului Jams	17
TREI	O crăpătură colorată	26
PATRU	O cerere uriașă	37
CINCI	Răceala lui Coco	47
ȘASE	Dipity și dezastrele	64
ȘAPTE	Toanele lui Tansy.	82
OPT	Puterile magice ale lui Trifoi	99
NOUĂ	Simțuri, nu vrăji	116
ZECE	Picnicul perfect	126

Un ou e plin doldora de posibilități. Mai ales un ou fermecat. În cel mai mic ou, poate fi cel mai fioros dragon. În cel mai mare, poate fi cel mai sfios șarpe de mare.

Ceea ce se găsea în oul uriaș de la Agenție era un mister desăvârșit. Trifoi știa că nu avea cum să fie vorba despre un dragon. Domnul Jams, care conducea Agenția, spusese asta. Și el știa foarte multe despre ouăle de dragon. Nici de șarpe de mare nu avea cum să fie. Șerpii de mare pleoscăiau în ouă. Oul era prea mare ca să fie de salamandră de foc și prea auriu ca să

fie de grifon¹. Iar păsările phoenix nici măcar nu ieșeau din ouă. Ele se ridicau din cenușă.

De fapt, nu conta ce era în ou. Trifoi îl iubea deja.

Era o altă dimineață fierbinte de vară când Trifoi topăia pe bulevardul Coada Dragonului, spre Agenție. Din exterior, clădirea joasă, din lemn, nu părea deloc deosebită, cu hornul ei strâmb, pereții plini de plante agățătoare și acoperișul de stuf. Dar interiorul era o cu totul altă poveste. De la pancarta pe care scria **NICIUN ANIMAL NU-I PREA NEOBIȘNUIT PENTRU**

¹ Creatură mitologică ce are aspectul unei combinații dintre un leu și un vultur (n.tr.)

A FI ADOPTAT la Cartea Dorințelor, cea mare și aurită, la animale în sine – salamandre de foc, cai fermecați, unicorni și alte făpturi magice – Agenția era un loc deosebit.

Niciodată nu se știa ce se putea întâmpla acolo. Trifoi făcea voluntariat doar de la începutul vacanței de vară, cu trei săptămâni înainte, și deja contribuise la adopția unui unicorn și a unui dragon și salvase un pisoi din ghearele unei vrăjitoare răutăcioase. Cămine noi, prietenii legate și inimi vindecate – despre asta era vorba la Agenție. Mai era și oul, care încă nu era potrivit pentru adopție, bineînțeles, dar animalul din el avea să fie, imediat ce era destul de mare.

Trifoi intră pe poartă, în grabă.

– Neața, îi spuse ea piticului de grădină care stătea lângă ea. Deși părea un ornament pentru gazon, de fapt, era viu. Păzea Agenția pe timpul nopții și dormea pe timpul zilei. De fapt, Trifoi își dădu seama că dormea chiar în clipa aceea, așa că avu grijă să nu trântescă poarta prea tare în urma ei.

Domnul Jams avea luminile aprinse în camera din față, dar Agenția avea să se deschidă abia peste o oră. Trifoi dădu ocol clădirii. Oul era ținut într-una dintre boxele din spate, la grajduri. De obicei, boxele acelea erau rezervate pentru animalele mai mari, cum ar fi dragonii sau grifonii, dar Agenția nu avea animale mari în acel moment, așa că boxa era plăcută și liniștită, locul perfect pentru un ou.

Ușa din spate a Agenției era ascunsă după niște plante agățătoare de un verde-închis. Acestea-i dădeau un aer misterios, care-i plăcea lui Trifoi.

Le dădu la o parte, găsi gaura cheii și băgă cheia făcută dintr-un dinte în ea. Purta cheia pe un șnur legat în jurul încheieturii mâinii, dar în clipa aceea îi atârna în jurul gâtului, băgată sub bluză, departe de ochii curioșilor. Domnul Jams i-o dăduse când îi lăsase totul în grijă și plecase să salveze oul. Când se oferise să-i dea cheia înapoi, acesta îi spusese că era a ei.

– O meriți cu prisosință, zisese el.

Ușa se deschise cu un scârțâit, iar Trifoi se înghesui înăuntru printre două țarcuri, simțind mirosul plăcut al fânului, auzind nechezatul ușor al unicornilor și văzând mii de pene pufoase.

Boxa cu oul era în centrul grajdurilor, lângă depozitul de fân, și era plină până la genunchi de diverse pene. Domnul Jams își dăduse seama că asta era cea mai bună metodă de a-i ține de cald oului. Parcă pocniseră sute de perne și nu strânsese nimeni mizeria. Din mijlocul grămezii de pene ieșea un cocoloș cu pete alb-gălbui. Oul era foarte mare – mai mare decât un pepene –, dar nu-ți dădeai seama din cauza tuturor penelor după care era ascuns.

Pe marginea boxei stătea pisoiful verde pe care Trifoi îl salvase de vrăjitoare, privind cu jind la pene, cu ochii-i de smarald.

– Of, Dipity, prostuțele.

Trifoi îl scărpină după urechi. Era recunoscătoare pentru faptul că domnul Jams îi dăduse voie să-l păstreze ca animal de companie la Agenție. Dacă l-ar fi adoptat altcineva, ea n-ar fi putut suporta.

Puse geanta jos și-și scoase păturica de bebeluș. Era din lână moale, și voia s-o pună în cuib.

Cu o zi înainte, adusese o carte și-i citise oului o oră întreagă, pentru că auzise că dacă le citești bebelușilor înainte de a se naște, îi ajută să se dezvolte. După ce domnul Jams se întorsese din misiunea de salvare a oului abandonat, avea mai mult timp să facă lucruri distractive cu animalele – cum ar fi să ducă salaman-drele de foc la plajă și să călărească unicornii ca să facă exerciții fizice. Reuși să se întâlnească și cu omul responsabil cu livrările, care le aducea provizii. Și nici nu era om – era centaur!¹

– Stai acolo, Dipity, îi porunci ea pisoiului, deschizând ușa boxei. Lui Dipity îi plăcea să sară pe pene, dar nu avea voie, ca să nu-i facă oului vreun rău.

Trifoi trecu prin puful moale, ducând păturica de bebeluș. Penele o gădilau la picioare. Când ajunse la ou, îi înveli partea de jos cu pătura, în cuibul pe care domnul Jams îl făcuse din ramuri și ață, astfel încât oul să stea drept.

Apăsă cu palma coaja caldă. Deși părea tare și netedă, ca majoritatea cojilor de ou, nu era așa. Coaja

¹ Creatură din mitologia greacă. Are partea de sus a corpului, brațele și capul de om, iar partea de jos e de cal. Unul dintre adversarii cei mai cunoscuți ai lui Hercule a fost un centaur pe nume Nessus (n.tr.)

era fină precum catifeaua, ca botul unui unicorn. În timp ce Trifoi mângâia oul ciudat, catifelat, a mia oară, îi promise:

– O să am mare grijă de tine.

Domnul Jams îi spusese că oul fusese găsit de o familie de troli¹ sub podul unde locuiau, ascuns în niște mărăcini. Cineva îl abandonase, evident, dar fusese făcută o vrajă protectoare asupra lui, pentru ca oului să nu i se întâmple nimic rău. Dar puiul care avea să iasă din găoacea lui avea să fie nevoit să se descurce de unul singur. De aceea luaseră trolii legătura cu Agenția. Domnului Jams îi trebuise o zi și jumătate pentru a merge până acasă la troli. După ce eliberase oul de sub vrajă și-l salvase dintre mărăcini, insistaseră ca el să rămână la un ospăț ca-ntr-o familie de troli înainte să ducă oul înapoi la Agenție. Deși domnul Jams studiase zona din jurul podului, căutând atent indicii cu privire la ce fel de animal ar fi putut depune oul, nu găsisese nimic. Lui Trifoi îi părea rău că oul n-o mai avea pe mama lui să-i poarte de grijă, dar se bucura că măcar era într-un loc unde putea fi îngrijit așa cum trebuia.

Continuă să mângâie oul până când Dipity mienuă de foame. Era timpul să-și vadă mai departe de activitățile zilnice. Tocmai deschidea ușa boxei, când – da, era sigură de asta –, cu coada ochiului, văzu oul mișcându-se.

Se întoarse din nou spre el.

¹ Creaturi urișe din mitologia scandinavă, care au obiceiul de-a sta sub poduri (n.tr.)

